

Pokud při ústním roku uvedl obhájce obžalovaného, že § 100 tr. z. je zcela ojedinělým případem, kde se sbíhají okolnosti přitěžující jmenovitě uvedené s takovými, jež jsou předmětem úvah pouze arbitrních, možno ho poukázati na to, že § 6, čís. 1 zákona na ochr. rep. ve znění § 1, písm. a) zák. čís. 130/1936 Sb. z. a n. činí rovněž vyšší trestnost zločinu vojenské zrady závislou jednak na jmenovitě uvedených, t. j. striktně určených přitěžujících okolnostech (viz první dva případy), a jednak na přitěžujících okolnostech, jež možno posouditi jenom podle zásad volného uvážení, ať jsou uvedeny příkladmo nebo zachyceny jen všeobecným obratem »za jiných okolností zvláště přitěžujících«.

Zmateční stížnost je proto, pokud vytýká, že okolnosti přitěžující, tvořící předpoklad soudem použité sazby trestní, nebyly zjištěny výrokem porotců, bezdůvodná. Jinak jsou její vývody věcně napadáním arbitrních úvah a tudíž provedením opravného prostředku odvolání a bude na ně při vyřízení tohoto opravného prostředku vzat zřetel, neboť nesprávné označení opravného prostředku není na závadu, aby nebyl vyřízen podle svého obsahu a účelu. — — —

Čís. 5892.

Súkromný návrh v smysle § 110 a nasl. tr. zák. môže urobiť poškodený nielen sám osobne, ale i prostredníctvom zástupcu, ktorého k podaniu návrhu výslovne zmocnil.

(Rozh. zo dňa 4. mája 1937, Zm III 76/37.)

N a j v ý š š í s ú d v trestnej veci proti A. pre zločin sprenevery zmätočnú sťažnosť obžalovaného čiastočne odmietol, čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v:

Zmätočnej sťažnosti založenej na vecnom dôvode zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 c) tr. p. neľze priznať oprávnenie.

V tomto smere sťažovateľ vytýka, že trestné pokračovanie proti nemu nemalo byť zahájené alebo malo byť zastavené, pretože jedine oprávnená poškodená strana — ministerstvo zemedelstva — neučinilo potrebný súkromný návrh v smysle § 358, odst. 3 tr. zák.

Podľa ustáleného rozhodovania najvyššieho súdu (srovn. na pr. Zm IV 478/30, Zm IV 651/36) môže urobiť súkromný návrh v smysle § 110 a nasl. tr. zák. nielen poškodený sám osobne, ale i prostredníctvom zástupcu, teda najmä i prostredníctvom osoby tretej, ktorú k podaniu návrhu výslovne zmocnil. V súdenom prípade bol poškodenou stranou štát a mal zcela nepochybne právo navrhnúť prostredníctvom svojich výkonných orgánov, ministerstva zemedelstva alebo riaditeľstva štátnych lesov a statkov, stíhanie vinníka trestným pokračovaním. Podľa zistenia odvolacieho súdu ministerstvo zemedelstva dalo tohože dňa, kedy sa dozvedelo o trestnom čine sťažovateľovom, t. j. dňa 1. augusta 1935, telefonicky príkaz riaditeľstvu štátnych lesov a statkov v Ž., aby učinilo na obžalo-

vaného, sťažovateľa, trestné oznámenie; riaditeľstvo učinilo trestné oznámenie, ktorého obsah vyhovuje požiadavkom § 90 tr. p., štátnemu zastupiteľstvu dňa 14. augusta 1935; niet tedy pochybností, že toto trestné oznámenie bolo už v dobe, kedy bolo príslušnému úradu podané, prejavom vôle oprávneného činiteľa, ministerstva zemedelstva, aby sťažovateľ bol potrestaný za trestný čin v oznámení po stránke skutkovej určite označený. Keďže príkaz k podaniu trestného oznámenia i oznámenie samo stali sa v lehote § 112 tr. zák., boli splnené všetky predpoklady podľa § 358, odst. 3, § 110 tr. zák. a uplatnený zmätok podľa § 385, čís. 1 c) tr. p. sa tu nevyskytuje.

Čís. 5893.

S hľadiska § 2 zákona čís. 562/1919 Sb. z. a n. aj podmienené odsúdenie môže byť prekážkou povolenia podmieneného odkladu výkonu trestu, a to aj v dobe po vyslovení, že sa podmienene odsúdený osvedčil.

(Rozh. zo dňa 4. mája 1937, Zm III 205/37.)

Na j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. pre zločin podľa § 462, 463 tr. z. zamietol zmätočnú sťažnosť obžalovaného.

D ô v o d y :

Proti rozsudku odvolacieho súdu ohlásil obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení zmätočnú sťažnosť »čo do výroku o treste podľa § 385, č. 2 tr. p.«, ktorú po doručení vyžiadaného opisu rozsudku previedol výtkou nesprávneho rozhodnutia v otázke podmieneného odsúdenia. Z toho je zrejmé, že sťažovateľ nechcel svojím ohlásením zmätočnej sťažnosti napádať výmeru trestu (čo by ostatne s ohľadom na použitie § 92 tr. z. pri výmere trestu a na predpis § 33, odst. 2 por. nov. ani nebolo prípustné), ale že už pri ohlásení zmätočnej sťažnosti mal na mysli len výtku nesprávneho rozhodnutia otázky podmieneného odkladu výkonu trestu.

Táto výtku je bezzákladná. Sťažovateľ namieta, že podmienené odsúdenie nie je užho vylúčené, lebo v trestnom pokračovaní u okresného súdu v N. pod č. T 1369/31 proti nemu vedenom bolo už vyslovené, že sa osvedčil, preto bol z trestného registriku vymazaný a má byť pred súdom považovaný za zachovalého, ako keby vôbec nebol odsúdený; preto nemôže vraj ani ono odsúdenie byť prekážkou povolenia podmieneného odsúdenia v tejto trestnej veci. Tým však sťažovateľ nijako nevyvracia správnosť dôvodov rozsudku odvolacieho súdu, ktorý odvolávajúci sa na uvedené odsúdenie pre čin spáchaný z pohnútok nízkych a nečestných a na ustanovenie § 2, odst. 1 a 2 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n., právom vyslovil, že podmienené odsúdenie je vylúčené.

Názor sťažovateľov, že vyslovením, že sa osvedčil, prestáva mať skoršie odsúdenie význam a nemôže byť prekážkou povolenia podmieneného odsúdenia v novom trestnom pokračovaní, odporuje jasnemu ustanoveniu § 2, odst. 2 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n., podľa ktorého ob-